

O faptă regală

Povestea noastră se petrece cu mulți ani în urmă, într-un orășel din Anglia. Acolo trăia un tâmplar priceput. Știți voi, copii, ce este un tâmplar? Este un meșter care lucrează lemnul și creează obiecte folositoare pentru casă.

Tâmplarul din povestea noastră făcea mese, scaune și dulapuri, dar și jucării pentru copii. În acele vremuri, jucăriile nu erau atât de multe și de frumoase ca astăzi, așa că bătrânul meșter transforma cu migală bucățile de lemn în păpuși, trenulețe și căluți, care păreau să prindă viață în mâinile celor mici.

Victoria, o fetiță cam de vârsta voastră, obișnuia să treacă des pe la atelierul tâmplarului. Îi plăcea să privească atent cum acesta sculpta cu răbdare o păpușică deosebită, cu ochi verzi din sticlă. De fiecare dată pleca visând că, într-o zi, păpușa aceea ar putea fi a ei.

Părinții o învățaseră pe Victoria să fie cumpătată, harnică și să prețuiască banii. De aceea, fetița a strâns cu răbdare bănuț după bănuț, până când a avut suma necesară. Bucuroasă, a alergat la atelier și și-a cumpărat păpușa mult dorită. A strâns-o la piept și a pornit fericită spre casă.

Pe drum, Victoria a întâlnit un bătrân îmbrăcat sărăcăcios. Părea obosit, trist și flămând. Fetița s-a oprit și, vorbind cu el, și-a dat seama că omul nu mâncase de multă vreme.

Pentru o clipă, Victoria s-a uitat la păpușa pe care și-o dorise atât de mult. Apoi s-a gândit că, înaintea lui Dumnezeu, un om aflat în nevoie este mai important decât o jucărie. Cu inimă generoasă, s-a întors la atelier, a înapoiat păpușa și, cu banii primiți, i-a cumpărat bătrânului hrană.

Cu lacrimi în ochi, omul i-a mulțumit și i-a spus:
„Dumnezeu să te binecuvânteze, copilă bună!”

Victoria a plecat mai departe fără păpușa mult dorită, dar cu o bucurie mai mare în suflet: bucuria de a fi făcut bine.

Anii au trecut, iar Victoria a ajuns regină a Angliei. Nu știm dacă bătrânul acela și-a amintit vreodată de fetița miloasă, însă știm că Dumnezeu vede fiecare faptă făcută din dragoste.

Domnul Isus ne învață în Matei 25:35:

„Căci am fost flămând și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M-ați primit.”

Poate că noi nu vom purta niciodată coroane împărătești, dar fiecare copil care Îl iubește pe Dumnezeu poate avea o inimă nobilă. Când suntem buni, darnici și atenți la nevoile celor din jur, arătăm că aparținem Împărăției cerurilor.